

Eva over haar ivf-traject: **‘WAT EEN CADEAU OM DIT TE MOGEN MEEMAKEN!’**

Toen Eva (39) en Maarten (40) aan het ivf-traject begonnen, vroeg een arts wat ze zouden gaan doen als er géén kinderen zouden komen. "Dan gaan we samen de hele wereld zien!" antwoordde Eva resoluut. "Ik ben supergelukkig met Maarten en mijn leven. Daar kan geen kinderwens tussenkomen. Het enige risico dat we lopen, is dat ons geluk niet nóg groter wordt." Met deze nuchtere, positieve instelling gingen ze het ivf-avontuur aan. We mogen meelesen in het dagboek dat Eva in die jaren bijhield.

Tekst: **Elke Wolferink-van der Heyden** - Fotografie: **Carla van Iersel**

22 december 2004

Na een week van onzekerheid ga ik eindelijk onder het mes. Anderhalf uur is de chirurg met me bezig. Kort na de operatie krijg ik te horen dat ik endometriose heb: een goedaardige afwijking, waarbij het baarmoederslijmvlies ook buiten de baarmoeder aanwezig is. Dit kan een gezwel vormen in de buikholte en in mijn geval was het verkleefd aan mijn eierstok, darmen en blaas. Die eierstok was helaas niet meer te redden. De rest van de endometriose hebben ze keurig kunnen verwijderen. Maar ook met één eierstok ben ik vruchtbaar, al is het in verminderde mate. En al vind ik het heel heftig, hoopvol klamp ik me vast aan die gedachte.

Ik heb het nieuws nog maar net verwerkt als mijn schoonzusje op bezoek komt. Ik voel dat ze iets voor me verbijgt. Eén blik in haar ogen zegt me genoeg: ze is zwanger! Zij begint er niet over, dus breng ik het zelf ter sprake. Voorzichtig knikt ze. Ik begin te huilen. Niet voor mezelf, maar voor hen. "Ik ben zo blij voor jullie", weet ik er met moeite uit te persen. Dat meen ik uit de grond van mijn hart. Want het leven gaat door. Het is ze zo gegund. Ons ook... maar wij moeten nog even geduld hebben. Er is nog niets uitgesloten. ▶

16 december 2004

Tijdens de inwendige echo kijk ik mee op het scherm. "Zie je dit?" vraagt de gynaecoloog. "Dat is je baarmoeder. En deze grote zwarte vlek, die hoort er niet te zitten." Ik voel de grond onder mijn voeten wegzakken. Nietsvermoedend en heel laconiek ben ik hierheen gekomen, maar nu ben ik volledig uit het veld geslagen. Er groeit iets in mij ter grootte van een grapefruit en de gynaecoloog kan me niet vertellen wat het is. Goed- of kwaadaardig, dat ding moet er hoe dan ook op korte termijn uit. Heb ik kanker? En hoe moet dat met onze kinderwens? Mijn hersenen draaien overuren. Ik ben doodsbang!

'Stel je voor dat de politie ons nu zo bezig zou zien, met die spuit op de achterbank van de auto'

15 van 56

'De gynaecoloog, die nog voor me zit, pakt me bij mijn knieën en knuffelt me. Een mooi gebaar'

26 december 2004

Ik ben ontslagen uit het ziekenhuis. Voor het herstel na deze flinke buikoperatie staan zes weken. Medicatie zal ervoor zorgen dat ik kunstmatig in de overgang kom, zodat mijn baarmoeder absolute rust krijgt. Dat kan volgens de arts wel eens heel heftig worden en hij verwijst me naar de bijsluiter. Die gooi ik meteen weg. Want van het lezen van al die negatieve informatie wordt een mens niet blij. Ik laat het gewoon op me afkomen.

15 maart 2005

Die hele overgang valt me alles mee. Behalve de opvliegers dan. Het brengt op de meest onhandige momenten bizarre situaties met zich mee en daar word ik vooral heel melig van. Meer dan eens heb ik tijdens mijn werk een hitte-aanval. Mijn leerlingen vinden het ook wel grappig, geloof ik.

27 augustus 2005

Mijn schoonzusje is bevallen. Wij zijn de trotse oom en tante geworden van Guusje! Er zijn mensen die het 'vervelend' voor me vinden. Maar ik ben juist super trots, want daar ligt mijn eigen bloedverwant. Hoe vreemd het misschien ook klinkt, ik voel geen enkele jaloezie of verdriet. Ik vind het juist prachtig. Dit nemen ze me niet meer af!

30 september 2005

Met een vriendin ben ik op Kreta aan het genieten van een welverdiende vakantie in de zon. Ik krijg hier tijd om na te denken en meer dan eens besef ik dat het misschien nooit zal lukken om zwanger te worden. Maar ik wil hoe dan ook samen met Maarten oud worden. Trouwen stond eerder nog niet op mijn verlanglijstje, maar nu heeft het opeens een

andere betekenis gekregen. Dus besluit ik bij terugkomst zelf de regie in handen te nemen en Maarten ten huwelijk te vragen. Als ik thuiskom, ben ik zo zenuwachtig dat Maarten bijna wel moet denken dat ik een vakantie liefde heb opgedaan. Het cadeau brandt in mijn tas: een vakantiefoto van mij bij de ondergaande zon, met daarop de tekst of hij met mij wil trouwen. Ongeduldig wacht ik op het juiste moment om het te geven. Nietsvermoedend pakt hij het uit en dan volgt er een enthousiast en volmondig 'ja'!

17 oktober 2005

De gynaecoloog onderzoekt me en is tevreden: de hormoonbehandeling en de rustperiode hebben me goed gedaan. We praten over onze kinderwens. Gezien de omstandigheden en

de kansen wil de gynaecoloog niet dat we eerst zelf gaan 'prutsen'. We mogen meteen met ivf starten. Daar zijn we blij om. Dan weten we ook meteen waar we aan toe zijn. Het betekent wel dat ik binnenkort eerst een kijkoperatie moet ondergaan, omdat ze zeker willen weten dat alles daarbinnen nu goed zit. Met andere woorden: ze willen weten of de behandeling kans van slagen heeft. Even zakt de moed me in de schoenen. Mijn buik heeft al genoeg geleden, vind ik. Maar ik heb weinig te vinden. We willen graag kinderen en volgen braaf de procedure van het ziekenhuis. Ook Maarten moet door de molen. De kwaliteit van zijn zaad krijgt een schamper zetje. Geen strakke broeken, geen alcohol, niet roken en gezond eten, zo luidt het advies. Met dit huiswerk en een afspraak voor de kijkoperatie gaan we alsnog lachend naar huis. Wij laten de moed niet snel zakken.

7 november 2005

De kijkoperatie is tegengevallen. De endometriose is weer gaan groeien en had mijn enige overgebleven eierstok te pakken. Een kundig operatieteam heeft het kunnen schoonmaken en mijn eileider is doorgespoeld. Deze ingreep, waar ik zo tegen opzag, is dus niet voor niets geweest. De buik wordt nog even wat hersteltijd gegund en over drie maanden beginnen we officieel aan het ivf-traject!

2 februari 2006

Ik start met de hormoonbehandeling, zodat er meerdere eitjes tegelijk rijp worden. Daarvoor moet ik mezelf injecteren. Ik word gewaarschuwd: de hormonen kunnen mijn lichaam en psyche op

een vervelende manier beïnvloeden. Mijn hele leven kan even op zijn kop komen te staan. Het is niet anders, denk ik luchtig. Ik heb een heus schietpistool mee naar huis gekregen, om het spuiten 'draaglijk' te maken. Maar echt, die spuitjes stellen niets voor. Dus al die extra toeters en bellen zijn wat mij betreft overbodig. Het injecteren gaat moeiteloos en ik kan en doe het overal. We werken, gaan op stap en vieren zelfs carnaval. Tussendoor verlaten we even de kroeg voor het prikmoment. Samen lopen we naar de auto, waar ik het spuitje zet. Maarten schiet in de lach en dat werkt aanstekelijk. Stel je toch eens voor dat de politie ons nu zo bezig zou zien! In onze carnavalskleren, giebelend op de achterbank van de auto, met een spuit in mijn hand. Dan hadden we vast veel uit te leggen. Hoewel het een serieuze aangelegenheid is en we weten waar we dit allemaal voor doen, vinden we het ook grappig.

Ik mag overigens van geluk spreken dat ik weinig last heb van alle bijwerkingen. Daardoor zitten we ook heel ontspannen in dit proces. En nuchter en praktisch: wat in de slaapkamer gebeurt, is van Maarten en mij, wat in het ziekenhuis gebeurt, is voor ons kindje. We zien het als een cadeautje dat we dit mogen meemaken. Een reële kans. Maar we laten het gelukkig niet ons leven beheersen. Ik weet natuurlijk niet wat het met ons zal doen als het zwanger worden keer op keer niet lukt.

'Wat in de slaapkamer gebeurt, is van Maarten en mij, wat in het ziekenhuis gebeurt, is voor ons kindje'

4 maart 2006

Vandaag gaat het gebeuren. De eicelinjectie is om negen uur. Ik ben best wel een beetje nerveus voor wat komen gaat. "Kom op jongens, lekker zwemmen en veel plezier straks!" spreek ik het potje sperma beïmoedigend toe als we het op de balle moeten achterlaten. Vervolgens krijg ik een pijnstillende en rustgevende injectie en lig ik klaar in de stoel. Te wachten op de ellende die komen gaat. Ik heb er bewust weinig over gelezen, maar des te meer horrorverhalen over gehoord. Drie keer puffen en bij de derde puf prikt de gynaecoloog met een dunne holle naald via de vaginawand alle follikels aan. Dat zou pijnlijk moeten zijn, maar ik voel nauwelijks iets. Heb ik me hiervoor zo zenuwachtig gemaakt? De rijpe eicellen worden met het follikelvocht opgezogen. Ik zie de vloeistof door het slangetje gaan. Het is spannend of het inderdaad iets oplevert.

De laborant, die in dezelfde ruimte is, checkt het vocht direct op aanwezigheid van eicellen. Maar het blijft veel te lang stil. Ik wissel een blik met de gynaecoloog, die duidelijk met ons meeleeft. En dan wordt de stilte eindelijk verbroken door de stem van een enthousiaste laborant: "Ja, we hebben er één!" De gynaecoloog, die nog voor me zit, pakt me bij mijn knieën en knuffelt me. Een mooi gebaar. Uiteindelijk hebben we vijf eitjes, waar we erg blij mee zijn.

Tijdens de volgende stap worden de eitjes in het laboratorium samengebracht met het zaad, dat van een zesje intussen is opge-

'Welke vader kan nou zeggen dat hij zijn kindje in wording onder de microscoop heeft gezien?'

klommen tot een mooie tien. Chapeau! Alle tips die Maarten heeft meegekregen en keurig heeft uitgevoerd, hebben dus echt geholpen. Tevreden gaan we naar huis. Morgen worden we telefonisch geïnformeerd over een mogelijke bevruchting.

5 maart 2006

De telefoon gaat. Het moment van de waarheid. Het lab feliciteert ons met de hoofdprijs: de vijf eicellen zijn allemaal bevrucht! Onze blijdschap is groot. Dan volgt de vraag of we er één of twee willen terugplaatsen. De laborant raadt ons aan om er twee terug te plaatsen. De gynaecoloog daarentegen vindt het, gezien de risico's op een vroeggeboorte bij een meerling, beter om het bij één te laten. Twee specialisten, twee meningen. Daar kan ik niets mee. Uiteindelijk spreken we af dat we pas morgen een

concrete en hopelijk verstandige keuze zullen maken. Vanavond gaan Maarten en ik in ieder geval lekker uit eten om dit succes te vieren.

6 maart 2006

We krijgen bericht uit het ziekenhuis: tussen de vijf embryo's zit één uitbinker. Alle discussies over tweelingen zijn hiermee overbodig geworden. We gaan verder met deze kampioen.

7 maart 2006

Vandaag wordt het achtcellige embryo teruggeplaatst. Ik ga weer in de welbekende gynaecologische stoel zitten. In de aangrenzende ruimte ligt ons uitblinkertje in een glaasje te wachten. Maarten is zo brutaal om te vragen of hij het mag

zien. Er wordt verbaasd gereageerd en dan gelachen. Die vraag heeft dit medische team nog niet vaak gehoord. Kort daarna bewondert Maarten ons kindje in wording onder de microscoop. Wat bijzonder! Welke vader kan dat nou zeggen? Daarna is alle aandacht weer op mij gericht. Door een dun slangetje, via de schede en de baarmoedermond, wordt het embryo teruggezet. Een werkje van niks. Nu breekt er een spannende periode aan. Wordt het niet afgestoten? Zal ik straks écht zwanger zijn?

14 maart 2006

Ik voel me goed. We zijn niet krampachtig de dagen aan het aftellen. Het leven gaat door en slokt ons op. We kunnen het nu toch niet meer beïnvloeden en wachten af.

21 maart 2006

De lente is begonnen! Het is nog vroeg en Maarten is al naar zijn werk. Ik ben net wakker. Het is precies veertien dagen geleden dat het embryo is teruggeplaatst. Een bloedtest zal later vandaag moeten uitwijzen of ik echt zwanger ben. Impulsief besluit ik om 'stiekem' alvast zelf een zwangerschapstest te doen. Die is positief! Ik had het gehoopt. Nee, ik had het zelfs verwacht. Ik voelde me zó goed, dat ik geen moment bang ben geweest dat het mis zou gaan. Maar nu ik met deze test de bevestiging zo concreet in handen heb, gaat er van alles door me heen. Ik kan het bijna niet geloven. Al snel maakt ongeloof plaats voor intense blijdschap. Lachend én enigszins beschaamd om mijn ongeduld meld ik me met dit blij nieuws in het ziekenhuis voor de bloedtest. En inderdaad, er is geen twijfel mogelijk: ik ben in verwachting. Ik ben in de zevende hemel als ik mijn eigen zwangerschapstest van die ochtend inpak. Als Maarten thuiskomt, gieren de zenuwen door mijn keel. Ik geef hem het pakje en even later straalt ook de trotse papa in spe van oor tot oor.

7 december 2006

Twee weken later dan verwacht is Wiesje geboren. Ons geluk kan niet op! Een wolk van een baby, vernoemd naar haar lieve overgrootmoeder. Ik had een bijzondere band met deze oma van Maarten. Nog voordat we het ivf-traject ingingen, hebben we haar beloofd dat als we ooit een dochter zouden krijgen, deze haar naam zou dragen. De twinkeling die

ik toen in haar ogen zag, zei me meer dan duizend woorden. Toen ik eind 2004 in het ziekenhuis lag vanwege mijn buikoperatie, is ze helaas overleden. Die nacht is ze 'bij me' geweest. Ik had nog nooit een spirituele ervaring gehad, maar 's nachts werd ik opeens overspoeld door een golf van warmte. Een intens diep gevoel. Ik kan niet uitleggen waarom, maar ik weet zeker dat zij het was. 's Ochtends belde Maarten mij en nog voordat hij iets kon zeggen, vertelde ik hem dat oma vannacht was overleden. Hoe kon ik dit weten? Maar inderdaad, het was waar. Dat was zo bijzonder. En nu lig ik hier met ons Wiesje in mijn armen. Ontzettend gelukkig!

12 juli 2007

Ben ik misschien zwanger? Nee, dat is uitgesloten. Ik moet mezelf niet zo kwelen. Om na een slapeloze nacht de onrust weg te nemen, doe ik toch een test terwijl Wiesje ligt te slapen. Ik schrik van de uitslag en hang vervolgens kokhalzend boven het toilet. We krijgen nog een kindje. Een écht wondertje! Ik ben meer dan verbaasd. Overrompeld. Ijsberend probeer ik alles op een rijtje te krijgen. Het ziekenhuis heeft ons één keer geholpen en na dit voorzetje snapt mijn lichaam het schijnbaar zelf. "Nou, zie je wel, we kunnen het wél!" is Maartens eerste reactie. En dan breek ik. In zijn armen huil ik zoals ik lang niet heb gehuild. Vele tranen van blijdschap.

'Ik schrik van de uitslag en hang vervolgens kokhalzend boven het toilet. We krijgen nog een kindje!'

30 september 2007

Ten overstaan van onze familie en liefdevolle vrienden geven Maarten en ik elkaar op Kreta het jawoord. Mijn trouwjurk kan de kleine bolling van mijn buik niet verbloemen. Hier groeit ons tweede kindje.

27 maart 2008

Wiesje heeft een zusje gekregen: Lieve. Twee mooie dochters, wat een groot bezit! Een paar jaar geleden waren jullie nog mijn grote droom. Wankel en onzeker. En nu geniet ik volop van het moederschap. Zittend op mijn roze wolk laat ik alles voorbijkomen. Lieve is het prachtige resultaat van een spontane zwangerschap. Wat een mooie belevenis! Toch heb ik de eerdere ivf-behandeling niet als zwaar ervaren. Ik wil het niet romantiseren en ik weet dat het voor velen niet makkelijk is, maar Maarten en ik zagen vooral de humor in van iedere stap. Bovendien vonden we het ontzettend fascinerend! Het proces van zwanger worden is echt waanzinnig complex. Gewoonlijk sta je er niet bij stil dat er al zo veel in je lichaam is gebeurd voordat je ontdekt dat je zwanger bent. Maarten en ik hebben juist elke fase van dichtbij meegemaakt: de hormoonhuishouding, de eisprong, de bevruchting, de celdeling van de embryo's, het innestelen ervan... Al die mooie stappen mis je als je lichaam in staat is om zelf in verwachting te raken. Ik voel me rijk omdat ik dit heb mogen meemaken. ■

